

РЕШЕНИЕ

№ 171

гр. Шумен, 10.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ШУМЕН, IX-И СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Димитър П. Димитров

при участието на секретаря Татяна Б. Тодорова
като разгледа докладваното от Димитър П. Димитров Гражданско дело № 20223630101831 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба от “Йеттел България“ ЕАД гр. София, против В. Н. Х. от с. Хитрино, област Шумен, с която по реда на чл. 422, ал. 1 вр. чл. 415, ал. 1 ГПК, са предявени, в условията на първоначално, обективно, кумулативно съединение, положителни, установителни искове, за признаване, като установено в отношенията между страните, че в полза на ищеца – Оператор на мобилни далекосъобщителни услуги, съществува изискуемо, парично вземане, произтичащо от Договори и Допълнително споразумение от 07.08.2018 г., сключени при ОУ, между „Йеттел България“ ЕАД /предишно наименование „Теленор България“ ЕАД/ и ответника - потребител, по издадени фактури: № 7286022434/15.03.2019 г.; № 7287362283/15.04.2019 г.; 7288679298/15.05.2019 г.; № 7291383006/15.07.2019 г., за което има образувано заповедно производство – ЧГД № 1110/2022 г., по описа на ШРС, като по реда на чл. 410 ГПК против длъжника има издадена Заповед № 528/30.05.2022 г., за изпълнение на парично задължение, в размер на 1581.62 лева, с правно основание, както следва: по чл. 226 ЗЕС вр. чл. 318, ал. 1, вр. чл. 298, вр. чл. 288 ТЗ, вр. чл. 286, вр. чл. 79, вр. чл. 71 ЗЗД и цена 386.47 лв., с ДДС - неплатени месечни абонаментни такси по Договори за мобилни услуги, ведно с искане за законна лихва върху сумата, считано от датата на подаване на Заявлението по чл. 410

ГПК – 27.05.2022 г., до окончателно плащане; по чл. 342, ал. 2 вр. чл. 318, ал. 1, вр. чл. 298 вр. чл. 288 ТЗ, вр. чл. 228, вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД и цена 565.44 лв. - неплатени лизингови вноски, по Договори за лизинг, начислени заедно с месечните сметки, ведно с искане за законна лихва върху цената, считано от датата на подаване на Заявлението по чл. 410 ГПК – 27.05.2022 г., до окончателно плащане; по чл. 92 ЗЗД и цена 629.71 лева - неустойка за предсрочно прекратяване на договорни абонаменти, ведно с искане за законна лихва върху цената, считано от датата на подаване на Заявлението по чл. 410 ГПК – 27.05.2022 г., до окончателно плащане;

Ищецът обосновава исквете си твърдейки, че ответникът - потребител бил абонат на ищеца, като били сключени: 1/Договор от 22.06.2018 г. за мобилни услуги с предпочетен номер *** и Договор от същата дата за лизинг на устройство „ALCATEL U5 Black“; 2/Договор от 08.10.2018 г. за мобилни услуги с предпочетен номер *** и Договор от същата дата за лизинг на устройство „APPLE iPhone SE 32GB Space Grey“; 3/Допълнително споразумение от 07.08.2018 г. към договор за Мобилни услуги с предпочетен номер ***; 4/Договор от 10.03.2019 г. за мобилни услуги с предпочетен номер *** и Договор от същата дата за лизинг на устройство „SAMSUNG Galaxy J4 Plus Dual Black“. Твърди, че ответникът не е изпълнил задълженията си по договорите, в следствие на което те били прекратени едностранно от ищеца на 09.07.2019 г., съгласно т. 196 от ОУ на договорите за мобилни услуги, а за договорите за лизинг - съгласно чл. 11, ал. 1 от ОУ на договор за лизинг. Дължимата сума от ответника била в размер на 1581.62 лв. формирана по следния начин: -128,85 лв. - вноски по договор за лизинг от 22.6.2018 г. за „ALCATEL U5 Black“ дължими за период 15.02.2019 г. - 14.07.2019 г.; -206,82 лв. - вноски по договор за лизинг от 08.10.2018 г. за „APPLE iPhone SE 32GB Space Grey“ дължими за период 15.02.2019 г. - 14/07/2019 г.; -229,77 лв. - вноски по договор за лизинг от 10.3.2019 г. за „SAMSUNG Galaxy J4 Plus Dual Black“ дължими за период 15.02.2019 г. – 14.07.2019 г.; -317,89 лева - за абонаментна такса и потребление дължими по Договор за мобилни услуги с предпочетен номер *** от 10.03.2019 г., от които 80,97 лева - за период 15.02.2019 г. – 14.05.2019 г.; 236,92 лв. - неустойка за предсрочно прекратяване, от които сума в размер на 67,47 лв., представляваща три месечни такси, и сума в размер на 169,45 лв. за SAMSUNG Galaxy J4 Plus Dual Black, представляваща разлика между цената на устройствата без

абонаментен план и преференциалната цена по сключения договор за лизинг; -299,87 лева - за абонаментна такса и потребление дължими по Договор за мобилни услуги с предпочетен номер *** от 08.10.2018 г., от които: 74,97 лева - за период 15.02.2019 г. – 14.05.2019 г.; 224,9 лв. - неустойка за предсрочно прекратяване на услуги по договор за Мобилни услуги с предпочетен номер *** от 8.10.2018 г., от които сума в размер на 62,46 лв., представляваща три месечни такси, и сума в размер на 162,44 лв. за „APPLE iPhone SE 32GB Space Grey“, представляваща разлика между цената на устройствата без абонаментен план и преференциалната цена по сключения договор за лизинг; -88,39 лева - за абонаментна такса и потребление по договор за мобилни услуги с предпочетен номер *** от 22.06.2018 , от които: 32,97 лева - за период 15/02/2019 г.- 14/05/2019 г.; 55,42 лв. - неустойка за предсрочно прекратяване на услуги по договор за Мобилни услуги с предпочетен номер *** от 22.6.2018 г., от които сума в размер на 27,48 лв., представляваща три месечни такси, и сума в размер на 27,94 лв. за ALCATEL U5 Black, представляваща разлика между цената на устройствата без абонаментен план и преференциалната цена по сключения договор за лизинг; -310,03 лева - абонаментна такса и потребление по допълнително споразумение към Договор за мобилни услуги с предпочетен номер *** от 7.8.2018 г., от които: 118,61 лева - за мобилни услуги; 78,95 лв. - за допълнителни услуги по допълнително споразумение към договор за Мобилни услуги с предпочетен номер *** от 7.8.2018 г за „Плати с Теленор от Google Play Store” и за услуга „Плати с Теленор от Apple”; 112,47 лв. - неустойка за предсрочно прекратяване на услуги по допълнително споразумение към договор за мобилни услуги с предпочетен номер *** от 07.08.2018 г., представляваща три месечни такси. За потребените услуги ищецът е издал следните фактури: Фактура № 7286022434/15.03.2019 г. с начислени общо 175.96 лв. /с ДДС/, за отчетен период 15.02.2019/14.03.2019 г.; Фактура № 7287362283/15.04.2019 с начислени общо 384.87 лв. /с ДДС/, за отчетен период 15.03.2019 - 14.04.2019 г.; Фактура № 7288679298/15.05.2019 г., с начислени общо 484.91 лв. /с ДДС/, за отчетен период 15.04.2019 - 14.05.2019 г., както и Фактура № 7291383006/15.07.2019 г., с начислени общо 1581.62 лв. /с ДДС/, за отчетен период 15.6.2019 - 14.7.2019 г. Въз основа на Заявление, по реда на чл. 410 ГПК, било образувано ЧГД № 1110/2022 г., по описа на РС Шумен и срещу ответника била издадена Заповед №

528/30.05.2022 г. за изпълнение на парично задължение в размер на 1581.62 лева, ведно със законна лихва от датата на подаване на заявление по чл. 410 ГПК до окончателно плащане. Моли съдът да постанови решение с което да бъде признато за установено, че ответникът дължи общо сумата от 1581.62 лв., както следва: 386.47 лева - неплатени месечни абонаментни такси за потребление на мобилни услуги по договори; 565.44 лв. – неплатени лизингови вноски; 629.71 лв. - неустойка поради предсрочно прекратяване на договора за мобилни услуги, ведно с искане за присъждане на законната лихва върху вземането от 1581.62 лв., от подаване на заявление по чл. 410 ГПК до окончателно плащане. Претендира разноски.

В срока по чл. 131 ГПК, ответникът уведомен чрез В. Х. А. – дядо със задължение да предаде, не подава отговор на исковата молба.

В проведеното по делото съдебно заседание ищецът поддържа исковата молба. Ответникът, редовно призован, не се явява и не се представява.

Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа страна следното:

От приетите по делото: 1/Договор от 22.06.2018 г. /л. 12 по ГД № 1110/22 г./, се установява, че от ищеца на ответника са предоставени мобилни, телефонни услуги, при ОУ на „Теленор България“ ЕАД /л. 60 по ГД № 1110/22 г./, чрез номер ***, с приложена Ценова листа /л. 19 по ГД № 1110/22 г./; 2/Договор от 08.10.2018 г. /л. 22 по ГД № 1110/22 г./, се установява, че от ищеца на ответника са предоставени мобилни, телефонни услуги, при ОУ на „Теленор България“ ЕАД /л. 60 по ГД № 1110/22 г./, чрез номер ***; 3/Договор от 10.03.2019 г. /л. 40 по ГД № 1110/22 г./, се установява, че от ищеца на ответника са предоставени мобилни, телефонни услуги, при ОУ на „Теленор България“ ЕАД /л. 60 по ГД № 1110/22 г./, чрез номер ***. С Договор от 22.06.2018 г. /л. 17 по ГД № 1110/22 г./, на ответника е предоставено на лизинг мобилно устройство марка Alkatel, модел U5Black, със срок за плащане - 23 месечни вноски в размер на 8.59 лв., съгласно Погасителен план, при ОУ за лизинг на „Теленор България“ ЕАД /л. 18 по ГД №1110/22 г./. С Договор от 08.10.2018 г. /л. 26 по ГД № 1110/22 г./, на ответника е предоставено на лизинг мобилно устройство марка APPLE, модел PHONE SE 32GB Spase Grey, със срок за плащане - 23 месечни вноски в

размер на 11.49 лв. всяка, съгласно Погасителен план, при ОУ за лизинг на „Теленор България“ ЕАД /л. 28 по ГД №1110/22 г./ С Договор от 10.03.2019г. /л. 45 по ГД № 1110/22 г./, на ответника е предоставено на лизинг мобилно устройство марка Alkatel, модел U5Black, със срок за плащане - 23 месечни вноски в размер на 9.98 лв., съгласно Погасителен план, при ОУ за лизинг на „Теленор България“ ЕАД /л. 46 по ГД № 1110/22 г./. От приетите по делото и неоспорени от ответника писмени доказателства се установява, че от ищеца /доставчик на мобилни услуги/ са издадени: Фактура № 7286022434/15.03.2019 г. /л. 50 по ГД № 1110/22 г./, с която, за отчетен период от 15.02.2019 г. – 14.03.2019 г., са начислени 32.31 лв. //без ДДС/, от които: такси – 26.12 лв. и вноски лизинг – 9.99 лв., със срок за плащане – 30.03.2019 г.; Фактура № 7287362283/15.04.2019 г. /л. 53 по ГД № 1110/22 г./, с която, за отчетен период от 15.03.2019 г. – 14.04.2019 г., са начислени 32.31 лв. //без ДДС/, от които: такси – 26.12 лв. и вноски лизинг – 9.99 лв., със срок за плащане – 30.03.2019 г.; Фактура № 7288679298 г. /л. 56 по ГД № 1110/22 г./, с която, за отчетен период от 15.02.2019 г. – 14.03.2019 г., са начислени 32.31 лв. //без ДДС/, от които: такси – 26.12 лв. и вноски лизинг – 9.99 лв., със срок за плащане – 30.03.2019 г.; Фактура № 7291383006 г. /л. 59 по ГД № 1110/22 г./, с която, за отчетен период от 15.06.2019 г. – 14.07.2019 г., са начислени 1581.62 лв. с ДДС, от които: задължения от предходен период – 476.68 лв.; вноски лизинг – 475.23 лв. и 629.71 лв. - неустойка предсрочно прекратяване на договори за услуги.

От приобщеното ЧГД № 1110/2022 г., по описа на РС Шумен, се установява, че по Заявление рег. № 7107/27.05.2022 г., по описа на ШРС, в полза на ищеца срещу длъжника е издадена Заповед № 528/30.05.2022 г., по описа на РС Шумен, /л. 47 по ГД № 1110/22 г./, за изпълнение на парично задължение от 1581.62 лева, ведно със законната лихва от датата на постъпване на заявлението в съда – 27.05.2022 г., до окончателно плащане, както и сумата 331.63 лева разноси. Заповедта е връчена на длъжника по реда на чл. 47, ал. 5 ГПК. На заявителя е дадена възможност и едномесечен срок да предяви иск по чл. 422 ГПК, съобщението за което е връчено на 18.07.2022 г. /л. 88 по ГД № 1110/22 г./. С молба рег. № 11167/22.08.2022 г., /л. 89 по ГД № 1110/22 г./, подадена по куриер на 18.08.2022 г. /л. 97 по ГД № 1110/22 г./, заповедният съд е уведомен за подадената искова молба.

Представени са и други неотнормирани към предмета на правния спор

писмени доказателства.

Въз основа на събраните по делото доказателства, преценени по реда на чл. 235, ал. 2 вр. чл. 12 ГПК, като съобрази доводите на страните и нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, съдът намира за установено от правна страна следното:

По допустимостта на производството по реда на чл. 422 ГПК.

Исковите предявени по реда на чл. 422 ГПК, са положителни за установяване дължимост на вземане на кредитор срещу длъжник, за което е издадена Заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК. Искът по чл. 422 ГПК е специален и той има ограничен предмет - само до установяване съществуването на изискуемо вземане по издадена Заповед за изпълнение към момента на приключване на съдебното дирене. По допустимостта на това производство в тежест на ищеца е да докаже наличието на правен интерес от предявяване. Правният интерес, в хипотезата на иск по чл. 422 ГПК, е абсолютна процесуална предпоставка, за която съдът следи служебно и ако същата не е налице, предявеният иск е недопустим. По принцип, за да съществува интерес от установителен иск, е достатъчно да се оспорва претендирано от ищеца право или да се претендира отричано от него право. С предявеният иск се цели установяване съществуване в полза на ищеца на паричното вземане, като предметът на исковото производство е обусловен от издадена Заповед за изпълнение на парично задължение. В този смисъл специални, положителни обстоятелства обосноваващи правния интерес от предявяване на установителен иск по чл. 422 ГПК са: 1/издадена заповед за изпълнение; 2/подадено в двуседмичен срок от връчването на заповедта за изпълнение възражение по чл. 414, ал. 2 ГПК от длъжника или връчване за заповедта за изпълнение на длъжника при условията на чл. 47, ал. 5 ГПК - чрез залепване на уведомление; 3/спазване на срока за предявяване на установителния иск за съществуване на вземането по чл. 415, ал. 1 ГПК. В случая правния интерес от предявяване на иска ищецът обосновава с приложения по ЧГД № 1110/2022 г., по описа на РС Шумен, документи, от които еднозначно се установява, че по инициатива на ищеца - Заявление рег. № 7107/27.05.2022 г., по описа на ШРС, по реда на чл. 410 ГПК, е образувано заповедно производство; че в негова полза е издадена Заповед № 528/30.05.2022 г., по описа на ШРС, за изпълнение на парично задължение, в

общ размер на 1581.62 лв., от които: 386.47 лева - неплатени, месечни, абонаментни такси по Договори за мобилни услуги; 565.44 лв. - неплатени, месечни вноски по Договори за лизинг и 629.71 лв. - неустойка за предсрочно прекратяване на договорите. Съдът констатира, че по издадената Заповед за изпълнение на парично задължение, длъжникът не е подал възражение, по реда на чл. 414, ал. 1 ГПК, тъй като не е намерен на своя постоянен и настоящ адрес и заповедният съд не е успял да му връчи книжата, поради което е дал възможност на заявителя да подаде иск по чл. 422, ал. 1 вр. чл. 415 ГПК, който е предявен в едномесечния срок по чл. 415, ал. 1 ГПК. Въз основа на така установеното съдът намира исковите претенции, предявени по реда на чл. 422, ал. 1 вр. 415, ал. 1 ГПК, за допустими, поради което подлежат на разглеждане по същество.

Основателността на претенцията, по иска за реално изпълнение, с правно основание чл. 226 ЗЕС вр. чл. 318, ал. 1, вр. чл. 298, вр. чл. 288 ТЗ, вр. чл. 286, вр. чл. 79 ЗЗД и цена 386.47 лв. – неплатено възнаграждение по Договори за предоставени далекосъобщителни услуги, чрез мобилни телефонни номер, по общо правило е предпоставено от установяване, при условията на пълно и главно доказване, от ищеца: че с ответника са се намирали във валидни облигационни правоотношения; че действително е извършил за сметка на доверителя възложени действия, както и изискуемост на претендираното вземане, по основание и размер. В тежест на ответника е да установи, че задължението му е погасено - пълно и главно. От събраните по делото писмени доказателства съдът намира за установено, че на ищеца са предоставени мобилни, телефонни услуги, за което между страните са сключени, при ОУ на „Теленор България“ ЕАД, четири договора: от 22.06.2018 г., чрез номер ***; от 07.08.2018 г. чрез номер ***; от 08.10.2018 г., чрез номер *** и от 10.03.2019 г., чрез номер ***. По силата на тези договори ищецът - доставчик е поел задължение да предоставя на ответника - абонат далекосъобщителни услуги, за определен срок. Съгласно разпоредбата на чл. 298 ТЗ търговски договор е възможно да се сключи при предварително установени от едната страна Общи условия, които на практика съдържат клаузите на договора. При така създадената между страните облигационна обвързаност по ненаименовани Договори за услуги ищецът е предприятие предоставящо електронни съобщителни мрежи и/или услуги, по смисъла на ЗЕС, а ответникът притежава качеството „абонат на електронни съобщителни

услуги” по смисъла на пар. 1, т. 1 ДР на ЗЕС. Следователно на ответника, в качеството на физическо лице – потребител, от предприятие предоставящо електронни съобщителни мрежи и/или услуги, са предоставени далекосъобщителни услуги при предварително установени от едната страна ОУ, които съгласно чл. 226, ал. 3 ЗЕС са неразделна част от индивидуалния договор между предприятието и абоната. Предпоставка за валидност на Договор при предварително установени от едната страна ОУ е приемане на същите от насрещната страна, тъй като установените от търговеца, предлагащ стоки или услуги, ОУ стават задължителни за другата страна, само ако тя заяви писмено, че ги приема. От приетите по делото Декларации – съгласие /л. 21, л. 29, л. 39, л. 47 по ГД № 1110/22 г./, се установява, че при подписване на договорите абонатът изрично е декларирал, че е запознат с ОУ на дружеството - ищец. С подписа си, който не е оспорен, абонатът е удостоверил, че ги приема и се задължава да спазва. Срещу предоставените услуги, чрез обществена далекосъобщителна мрежа, задължение на абоната е да плаща възнаграждение, за което изрично е подписал Ценова листа. Съгласно чл. 23 от ОУ на дружеството – ищец, страните са договорили, че дружеството - оператор има право да получава абонамент, който се плаща от потребителя всеки месец, както и цена за ползвани услуги, като периодът на отчитане е на ежемесечна база. Съгласно чл. 26 от Общите условия, за ползваните услуги операторът издава на името на потребителя ежемесечно фактура на определена дата, а неполучаването на фактурата не освобождава абоната от задълженията да я плати съгласно определения във фактурата срок. Следователно претендираните в настоящото производство суми, за потребени мобилни, телефонни услуги, чрез обществена далекосъобщителна мрежа, е следвало да бъдат платени от ответника в уговорения, съгласно ОУ, срок. По този ред за предоставените през периода от 15.02.2019 г. до 14.05.2019 г., мобилни услуги от доставчика са издавани, неоспорени в настоящото производство, фактури: № 7286022434/15.03.2019 г., № 7287362283/15.04.2019 г. и № 7288679298 г., съгласно които потребителят дължи сумата 386.47 лв. - възнаграждение по сключените четири договора за предоставени далекосъобщителни услуги, чрез телефонен номер ***, телефонен номер ***, телефонен номер *** и телефонен номер **. По делото ответникът не представя доказателство за плащане към ищеца на фактурираните суми, поради което искът се явява основателен в

претендиращия размер, ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на подаване на заявление по чл. 410 ГПК до окончателно плащане.

Основателността на претенцията, по иска с правно основание чл. 342, ал. 2 вр. чл. 318, ал. 1, вр. чл. 298 вр. чл. 288 ТЗ, вр. чл. 228, вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД и цена 565.44 лв., за присъждане неплатени лизингови вноски, е предпоставено от установяване, при условията на пълно и главно доказване, от ищеца: че по силата на сключени по Договори за лизинг на мобилни устройства са се намирали във валидни облигационни правоотношения - пълно и главно; че е предал за ползване вещта предмет на съответния лизингов договор - пълно и главно; изискуемост и размер на исковите претенции - пълно и главно. Съответно в тежест на ответника е да установи точното в количествено и времево отношение изпълнение на основното си задължение - плащане на лизинговите вноски, в това число: връщане на вещта след преустановяване на договорните връзки – арг. чл. 345, ал. 1 ТЗ или законосъобразно упражнено право да изкупи вещта – арг. чл. 342, ал. 3 ТЗ.

От събраните по делото писмени доказателства - Договор за лизинг от 22.06.2018 г., Договор за лизинг от 08.10.2018 г. и Договор за лизинг 10.03.2019 г., се установява, че са налице валидни договорни правоотношения между ищеца – лизингодател и ответника – лизингополучател, при ОУ на ответника, по силата на които ищецът се е задължил да предаде за временно и възмездно ползване три устройства произведени от трето лице – финансов лизинг: марка Alkatel, модел U5Black - чл. 1, получено във връзка с мобилен номер +***; марка APPLE, модел PHONE SE 32GB Spase Grey - чл. 1, получено във връзка с мобилен номер +*** и марка Alkatel, модел U5Black - чл. 1, получено във връзка с мобилен номер +***. В правната теория и съдебна практика се приема, че договорът за финансов лизинг, представлява особен вид инвестиционен кредит, при който лизингодателят има ролята на посредник между производителя на обекта, предмет на договора и лизингополучателя. Договорът за финансов лизинг е „финансова услуга” по смисъла на пар. 13, т. 12 ДР ЗПП, като лизингополучателят се ползва от защитата по чл. 143 ЗПП, ако има качеството на „потребител” по смисъла на пар. 13, т. 1 ЗР на ЗПП, както е в процесния случай. При този договор общата стойност на лизинговите вноски, които се дължат от лизингополучателя, са изчисляват така, че покриват цената на вещта, по която е придобита собствеността ѝ от лизингодателя, разносните по придобиването и печалба, т.

е. получава се ефекта на получен кредит, който се погасява от лизингополучателя чрез заплащане на лизинговите вноски. В този смисъл е Р. № 188/09.05.2016 г., ТД № 1787/2014 г., I т. о.. В процесния случай с подписване на всеки от договорите лизингополучателят е удостоверил, че е получил съответното устройство във вид годен за употреба - чл. 4, като се е задължил да плати посочената в договора обща цена, на 23 месечни лизингови вноски всяка в посочен в съответния договор размер - чл. 3, ал. 1, една първоначална вноска, както и една допълнителна сума, преди подписване на договор за изкупуване - чл. 2. Съгласно Погасителния план, обективиран в Договора за лизинг от 22.06.2018 г., крайният срок за изпълнение е 22.05.2020 г. - преди подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 27.05.2022 г.. Съгласно Погасителния план, обективиран в Договора за лизинг от 08.10.2018 г., крайният срок за изпълнение е 08.09.2020 г. - преди подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 27.05.2022 г.. Съгласно Погасителния план, обективиран в Договора за лизинг 10.03.2019 г., крайният срок за изпълнение е 10.02.2021 г. - преди подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 27.05.2022 г.. Съгласно чл. 6, ал. 5 от ОУ по договорите за лизинг, месечните лизингови вноски се фактурират от лизингодателя и се плащат от лизингополучателя съгласно сроковете, условията и начина съгласно сключения между страните Договор за предоставяне на мобилни и фиксирани услуги и ОУ към тази договори – т. е. операторът - лизингодател издава на името на потребителя - лизингополучателя ежемесечно фактура на определена дата, а неполучаването на фактурата не освобождава абоната от задълженията да я плати съгласно определения във фактурата срок. Следователно фактурираните суми за месечни лизингови вноски, е следвало да бъдат платени от лизингополучателя в посочения във фактурите срокове. Ответникът не е представил доказателства за точното, в количествено и времево отношение, изпълнение на основното си задължение - плащане на лизинговите вноски, поради което искът следва да бъде уважен в претендирания размер от 565.44 лв., ведно със законната лихва върху претендираното вземане, считано от датата на подаване на заявление по чл. 410 ГПК до окончателно плащане.

Основателността на исковете, с правно основание чл. 92 ЗЗД и обща цена 629.71 лева - неустойки за предсрочно прекратяване на четирите Договора за мобилни услуга с фиксирани номера и трите Договора за лизинг на устройства, е предпоставено от установяване, при условията на пълно и

главно доказване от ищец: наличие на валиден договор /клауза/ за неустойка; размер на неустойката; настъпването на предпоставките за плащане на неустойка т. е че вземането за неустойка е изискуемо - било поради настъпил падеж, било след покана за плащане, т. е че ответникът е изпаднал в забава от твърдения момент. Ответникът следва да докаже всички евентуално наведени от него положителни твърдения за факти, като правоизключващи и правопогасяващи възражения, от които черпи благоприятни за себе правни последици.

Съгласно правната доктрина неустойката е договорно съглашение или нормативно предварително определена отговорност за обезпечение на вредите от неизпълнението, без да е нужно те да се доказват. Като клауза, уговорена в съответния договор, неустойката е проявление на принципа на автономия на волята в частното право /чл. 9 ЗЗД/. По своята правна същност неустойката обезпечава изпълнението на задължението и служи като обезщетение за вреди от неизпълнението - с неустойката страните предварително уговарят размера на обезщетението, което ще следва да плати неизправната страна в случай, че не изпълни своите задължения, без да е необходимо да се доказва размера на вредите. При предявен иск за присъждане на неустойка клаузата, на която се позовава ищецът подлежи на служебна преценка за спазването на добрите нрави по смисъла на чл. 26, ал. 1, пр. 3 ЗЗД. Добрите нрави не са писани, систематизирани и конкретизирани правила, а съществуват като общи принципи или произтичат от тях. Добрите нрави са морални норми, на които законът е придал правно значение, защото правната последица от тяхното нарушаване е приравнена с тази на противоречието на договора със закона (чл. 26, ал. 1 ЗЗД). Според указанията в ТР № 1/15.06.2010 г., ТД № 1/2009 г., т. 3, ОСТК, неустойката следва да се приеме за нищожна на основание чл. 26, ал. 1, пр. 3 ЗЗД тогава, когато единствената цел, за която е уговорена, излиза извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции. Посочено е, че преценката за нищожност се прави за всеки конкретен случай към момента на сключване на договора при съблюдаване и на примерно изброените критерии като: естеството и размера на обезпеченото с неустойка задължение; обезпечаването на задължението с други, различни от неустойката, правни способи; съотношението между размера на неустойката и очакваните вреди от неизпълнението, както и вида на уговорената неустойка и вида на

неизпълнението, за което е предвидена.

В процесния случай клаузата въз основа на която ищецът е начислил неустойки поради предсрочно прекратяване на договорната връзка е т. 11 от процесните договори за мобилни услуга, според която са възможни две хипотези: 1/ако Договор между страните бъде прекратен преди изтичане на срока по вина или инициатива на потребителя или при нарушение на задълженията му в това число и приложимите ОУ, операторът има право да получи неустойка в размер на всички стандартни месечни абонаменти за периода от прекратяването до изтичане на уговорения срок, но не повече от трикратния размер на стандартните месечни абонаменти и 2/в случаите, в които е предоставено устройство операторът има право да получи неустойка като размер на разликата между цената на устройствата без абонамент и цената по сключените договори, като се твърди, че тя е преференциална. От предявените общо 629.71 лева по първата хипотеза на т. 11 ищецът претендира 269.88 лева, а по втората хипотеза - 359.83 лева.

В първата хипотеза се претендират неустойки за предсрочно прекратяване на договорната връзка поради спиране на плащанията от страна на потребителя /нарушение на задълженията/ в трикратен размер на стандартните месечни абонаменти възлизащ на 269.88 лева. С оглед вида на договорното изпълнение, съществува доктрина, изцяло възприета и съобразена в съдебната практика, съгласно която, според различни критерии, неустойката може да бъде: компенсаторна; при разваляне на договор по реда на чл. 88 ЗЗД; зачетна или мораторна. В този смисъл един от видовете неустойки е компенсаторната. „Компенсаторна“ е неустойка, която се претендира вместо изпълнение, като служи за основа и при частичното изпълнение. Следователно така формулирана в тази част исковата претенция за неустойка е „компенсаторна“ - претендира се поради изпълнение на задължението за плащане в срок на изискуемо парично задължение. Относно възможността наред с иск за реалното изпълнение на паричното задължение и на обезщетението за забавата да бъде присъдена и договорна неустойка за изпълнение в Решение № 123/17.11.2010 г., ТД № 698/09 г., т. 2, II т. о. на ВКС, е посочено, че когато договорената неустойка е компенсаторна, в единовластна преценка на кредитора е да иска или реално изпълнение, заедно с обезщетение за вредите по общия ред, или уговорената

за пълното изпълнение на длъжника компенсаторна неустойка. Предвид, че ищецът е предявил по реда на чл. 422 ГПК положителен установителен иск за реално изпълнение, с правно основание чл. 226 ЗЕС вр. чл. 318, ал. 1, вр. чл. 298, вр. чл. 288 ТЗ, вр. чл. 286, вр. чл. 79 ЗЗД – за неплатени възнаграждения в общ размер 386.47 лв., с ДДС, по четирите Договора за предоставени далекосъобщителни услуги чрез телефонни номера, за които парични вземания, срещу ответника е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК, то клаузите за компенсаторна неустойка в т. 11 от договорите между страните, поради предсрочно прекратяване, са нищожни на основание чл. 26, ал. 1, пр. 3 ЗЗД като накърняващи добрите нрави, поради противоречие на основния принцип за справедливост и добросъвестност в облигационните отношения при което предявеният иск с правно основание чл. 92 ЗЗД в частта за 269.88 лева подлежи на отхвърляне, като неоснователен.

Във втората хипотеза се претендират неустойки, в общ размер възлизащ на 359.83 лева, определен като разлика между цената на устройствата по сключените договори за лизинг като се твърди, че тя е преференциална и реалната цена на същите. От една страна в представените договори за лизинг не е посочена реалната цена на лизингованите устройства и съдът намира, че липсват доказателства размерът на обезщетението не е бил договорен предварително с лизингополучателят, поради което само на това основание в тази клаузите за неустойка в т. 11 от договорите между страните е неравноправна. От друга страна по тези договори страните са постигнали съгласие единствено относно основанията за едностранното прекратяване от страна на дружеството – доставчик, но не и относно формата на изявлението и реда за уведомяване на другата страна, поради което следва да намери приложение общата разпоредба на чл. 87, ал. 1 ЗЗД, доколкото не се твърди наличие на обстоятелствата по чл. 87, ал. 2 ЗЗД. Съобразно разпоредбата на чл. 87, ал. 1 ЗЗД, при изпълнение задълженията на длъжника по един двустранен договор, кредиторът може да го развали, като даде на длъжника подходящ срок за изпълнение, с предупреждение, че след изтичането му ще смята договора за прекратен. Когато договорът е писмен, предупреждението трябва също да се направи писмено. В тежест на кредитора е да установи отправяне на надлежна покана за изпълнение до длъжника с предупреждение за разваляне на договора и, че тя е достигнала до знанието му. По настоящото

дело не са представени доказателства, от които да се установи, че ищецът – заявител е отправил писмена покана до длъжника със съдържанието по чл. 87, ал. 1 ЗЗД, респ. да го е уведомил писмено за прекратяване на договорните им отношения преди подаване на заявлението. Поради това съдът приема, че договорите за лизинг посочени в заявлението на „Йеттел България“ АД не са били валидно прекратени предсрочно, съответно претендираните вземания за неустойки не са били изискуеми. При наличие на договорна клауза за неустойка, такава се дължи при поискване от изправната страна по договора, т. е. изискуемостта на вземането възниква от датата на поканата до неизправната страна по договора, каквато в случая няма отправена до длъжника. Предвид изложеното съдът намира, че предявеният иск с правно основание чл. 92 ЗЗД в частта за 269.88 лева подлежи на отхвърляне, като неоснователен.

Относно разноските:

Ищецът е направил искане за присъждане на разноски в общ размер на 1380 лева, от които 331.63 лева – по заповедното производство и 1048.37 лв. - по исковото производство. Съобразно даденото разрешение в ТР № 3/2014 г., т. 12, ОСГТК на ВКС, съдът следва да се произнесе с осъдителен диспозитив и по дължимостта на разноските в заповедното производство. Предвид изхода на спора на ищеца следва да бъде присъдена сума в общ размер 830.56 лева, платима по посочената банкова сметка, съразмерно уважената част от предявените иски, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК..

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

Признава за установено, по реда на чл. 422, вр. 415 ГПК, по отношение на „Йеттел България“ ЕАД /предходно наименование Теленор България ЕАД/, с ЕИК ***, седалище и адрес на управление: гр. София, район Младост, ЖК Младост 4, Бизнес Парк София, сграда 6, че В. Н. Х., с ЕГН ***** и адрес: с. Хитрино, обл. Шумен, ул. *** № 19, дължи на ищеца – Оператор на мобилни далекосъобщителни услуги, сумата 386.47 (триста осемдесет и шест лева и четиридесет и седем стотинки) лева представляваща сбор от потребни и неплатени мобилни услуги през периода от 15.02.2019 г. до 15.07.2019 г. по три Договора от 22.06.2018 г., 08.10.2018 г. и от 10.03.2019 г., чрез мобилен

телефонен номер +***, + *** и номер +***, сключени при ОУ на „Теленор България“ ЕАД, по издадени фактури: № 7286022434/15.03.2019 г. № 7287362283/15.04.2019 г. № 7288679298 г. и № 7291383006 г. , платима по банкова сметка: IBAN: BG 52 CITI ***, BIC: CITI BG SF, ТБ „Сити Банк Европа – клон България“ АД, за която по образувано ЧГД № 1110/2022 г., по описа на РС Шумен, срещу ответника е издадена Заповед № 528/30.05.2022 г., по описа на ШРС, за изпълнение на парично задължение, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 27.05.2022 г. /датата на подаване Заявление по чл. 410 ГПК/ до окончателно плащане, на основание чл. 226 ЗЕС вр. чл. 318, ал. 1, вр. чл. 298, вр. чл. 288 ТЗ, вр. чл. 286, вр. чл. 79, вр. чл. 71 ЗЗД.

Признава за установено, по реда на чл. 422, вр. 415 ГПК, по отношение на „Йеттел България“ ЕАД /предходно наименование Теленор България ЕАД/, с ЕИК ***, седалище и адрес на управление: гр. София, район Младост, ЖК Младост 4, Бизнес Парк София, сграда 6, че В. Н. Х., с ЕГН ***** и адрес: с. Хитрино, обл. Шумен, ул. *** № 19, дължи на ищеца – Оператор на мобилни далекосъобщителни услуги, сумата 565.44 (петстотин шестдесет и пет лева и четиридесет и четири стотинки) лева - неплатени лизингови вноски начислени заедно с месечни сметки, съгласно Погасителния план, по: Договор за лизинг от 22.06.2018 г. за предоставено мобилно устройство марка Alkatel, модел U5Black; Договор за лизинг от 08.10.2018 г. за предоставено мобилно устройство марка APPLE, модел PHONE SE 32GB Spase Grey и Договор за лизинг от 10.03.2019г. за предоставено мобилно устройство марка Alkatel, модел U5Black, платима по банкова сметка: IBAN: BG 52 CITI ***, BIC: CITI BG SF, ТБ „Сити Банк Европа – клон България“ АД, за която по образувано ЧГД № 1110/2022 г., по описа на РС Шумен, срещу ответника е издадена Заповед № 528/30.05.2022 г., по описа на ШРС, за изпълнение на парично задължение, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 27.05.2022 г. /датата на подаване Заявление по чл. 410 ГПК/ до окончателно плащане, на основание чл. 342, ал. 2 вр. чл. 318, ал. 1, вр. чл. 298 вр. чл. 288 ТЗ, вр. чл. 228, вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД.

Отхвърля предявеният, по реда на чл. 422, вр. 415 ГПК, от „Йеттел България“ ЕАД /предходно наименование Теленор България ЕАД/, с ЕИК ***, седалище и адрес на управление: гр. София, район Младост, ЖК Младост 4, Бизнес Парк София, сграда 6, срещу В. Н. Х., с ЕГН ***** и адрес: с. Хитрино, обл. Шумен, ул. *** № 19, иск с правно основание чл. 92 ЗЗД за

признаване като установено между страните, че ответникът дължи на ищеца, сумата 629.71 (шестстотин двадесет и девет лева и седемдесет и една стотинки) лева - неустойка за предсрочно прекратяване на договорни абонаменти, за която по образувано ЧГД № 1110/2022 г., по описа на РС Шумен, срещу ответника е издадена Заповед № 528/30.05.2022 г., по описа на ШРС, за изпълнение на парично задължение, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 27.05.2022 г. /датата на подаване на Заявление по чл. 410 ГПК/ до окончателно плащане, като неоснователен.

Осъжда В. Н. Х., с ЕГН ***** и адрес: с. Хитрино, обл. Шумен, ул. *** № 19, да плати на „Йеттел България“ ЕАД /предходно наименование Теленор България ЕАД/, с ЕИК ***, седалище и адрес на управление: гр. София, район Младост, ЖК Младост 4, Бизнес Парк София, сграда 6, сумата 830.56 (осемстотин и тридесет лева и петдесет и шест стотинки) лева, разноси в заповедното и исковото производства, платима по банкова сметка: IBAN: BG 52 CITI ***, BIC: CITI BG SF, ТБ „Сити Банк Европа – клон България“ АД, титуляр „Йеттел България“ ЕАД, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК.

Препис от решението да се връчи на страните по делото, заедно със съобщението за постановяването му на основание чл. 7, ал. 2 ГПК.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба, в двуседмичен срок от връчване пред ШОС, на основание чл. 259 и сл. ГПК.

След влизане в сила на решението, приложеното ЧГД № № 1110/2022 г., по описа на РС-Шумен, да се върне в състава, ведно с препис от настоящото решение.

Съдия при Районен съд – Шумен: _____